

Слово до моїх слуг.

Ніжки, сублемі нерви не можу витримати удару
жорстокого життя ... а - мусів провадити і, уявити ...
Світ ферового панства - ферового рівня ... фізичних нестатків ...
Женщина, ти біла моя онікурка, що ніколи не са-
мосто від риторичних літ; вилітала в неї ніжки нерви - суб-
сестру думу, рознесла не до абсурду - не запертувала
на фировий м'як, не вилітала в неї каменертової
ватури - взури

Та гірко, широкі ти не любила мене ніколи, тільки да-
вала мені, мене м'якого

І я सब ферового першодуру ... Твої пригрозити кохання,
тої грашми нестатків перехочати твої уявити,
зробити з мене раба - пакція ...

Тек твоє думи була відомо мої думи!

Ускорює, як мою сподієвця, а - змінив в твоїх
одіймах, біла сиромого м'яка

Із найвищою красою висоти, чнаб і на що чому, а що
поширювачка...

Найвища краса мої душі - моїм же вчора в обіймах
жінки, сповнила від пригрозити пошлюб...

Вони переклики, що грама мої душі рознесеного
кохання порвані а від розлучен і душ за доброту.

Так, а щоб убити а від обіймів жінки, від її пригрозити
обіймів - її жорстока переслідувала мене!

Глибше всього знає, що мої душа горіла від кохання і во
лету серцю а. Се тільки мрія!...

І в мрії а став кохати, розвешати а - виступи!

Немає нових ага рте мене до жана - во кривду...

а щоб убити а - жана... а - щоб жана, а жана рознесений
ідеалом любови - кохано...

жінки - а стої жорстока... Жорстока обоє жити...

На жорстоку обоє пригрозити клячу орабам своїх
Хвиль... Прими їх, і уми а в розірве векторам моїм!
а - виступає від тебе в своїх руках... в обіймах жорстока,

кових сиріж... не кривих меритию христово шкату
 нодка мнє собі огляний ух мого тосаки, а ми-
 гро, а не такого як ти ~~ми~~ срамного, крамарського...
 за твою любов насидів собі.

за никчужені - моя ніша собі.

за зроблене рота - працяю собі.

Виправний Жорж Дзвірук.

Листопад 24/9 1911.

Високоповажний Добродію!

Мене во время зноуало се, що так живи єс мери.

Вже був усе, але... не мав єс. Засновано єс милою
 опривлено при Тот. Провіска. Час єс є уся.

Мін мє, ніж севеюлою: мє в сиріж опривленої милої
 нодка єс ух милого бира, I - спелзю на мєрєт'!

Ордене и кресте се заштитав: била имаме миз нисав, про
сав, Биларав. Пта што. Орден имаме професор Ђорџ Ракова
кии обичав сорамена. Пта Ђорџ Бирмисав! Анабџи попу.

Се оживоше, мари, идеална морице, проповед марице.
Ресот бече и морице. у речех марице.

Lucu mi vorogus cu (b 201 rucii Dima'z 11 d. cr.)

Все жите вбитий в перероди — и неспівимо, незрозуміло.
Вогонь мій мене... Посиди хоча б на
чорній вишиванці — і розумієш, як це, бачиш, як це
смерть. Ні! тільки спокій! —

2 гра.

Поставляю мислителям „вісві гудки“
(пам'ятай)

На землі повинен бути лад

Григорієво, без клопа і пана;

Ірейіса, — зупинити склад,

Велика рогина, добрий осяг.

А са рогина щоб погінена ~~була~~

Гула на курорті — неродні...

Щоб порана була розв'язана,

І би здохли се моголі, ханові!...

Щоб була була безв'єра,

Зерцалом не зерени пері,

В безодню пірнула рівновісних зорі,

І би в обличчя з'явилася зорі!....

Космос. 1910.

Гула Дзвінчук